

Осінь

(Уривок)

Днів пізніх осені не вміють шанувати,
Та дуже їх люблю я, читачі мої,
За тиху їх красу і за непишні шати.
Дитина так мала, занедбана в сім'ї,
Мене приваблює. Одверто вам сказати,
Над всяку пору я люблю її;
Багато доброго, коханець непримхливий,
Зумів знайти я в ній, лагідній і пестливій.

Як пояснити це? Сподобалась мені;
Так інший з юнаків, бува, сухотну діву
Сподоба інколи. Живе останні дні
Сердешна дівчина без нарікань, без гніву,
І сяють усміхом уста її марні,
Не відчува вона ще смерть страшну, квапливу,
Співає; щоки ще червоні і ясні,
Сьогодні ще вона жива, а завтра — ні.

Засмутлива пора! Очей зачарування!
Приємні дні її прощальної краси,
Люблю природи я розкішне завмирання,
В багрець і золото одягнені ліси,
У вітті вітру шум та свіже повівання,
В імлі багристій ледве чутні голоси,
Проміння нерясне, і перші ще морози,
І сивої зими віддалені погрози.